

Павелъ. Нека Дѣла закусва при васъ. Азъ, като си свърша работата, ще слѣза.

Хаджи Николина излиза.

Мълчание.

Павелъ остава букета въ чаша, която съгледва на прозореца и почва да вади кпигитѣ).

Хаджи Илия. Защо ти сж били толкова книти Павле.

Павелъ: Защото трѣбва да се чете, татко.

Хаджи Илия: Туй, дѣто ми го казвашъ, все тукъ ли е писано?

Павелъ. (Продължава да вади книгитѣ). И колко още!

Хаджи Илия. То наистина въ книгитѣ се пише много, ама все и човѣкъ трѣбва да помисли съ своя умъ.

Павелъ. Разбира се, че трѣбва да се мисли.

Хаджи Илия. Тогазъ, какъ мислишъ, туй, дѣто ми казвашъ снощи: за оставката си, за оставанието въ село — да ли ще е съвсѣмъ добръ? Азъ снощи те питахъ, ама рекохъ и сега на би-стъръ умъ.

Павелъ. (Става и му показва единъ бѣлъ листъ). Ето тая сутринъ даже написахъ заявлението за оставката. За мене връщане нѣма.

Хаджи Илия. (Погледва го спокоенъ). Както те е научилъ Господъ, тѣй прави. Само помисли да се некаешъ. Ти знай, че азъ нѣма да ти се противя. Ти си възрастень човѣкъ. Но все е добръ да не се бърза.

Павелъ. То е рѣшено прѣди мѣсеци, само че азъ чакахъ да се върна. Искахъ и вий да знаете.